

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 17/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Križanom, Kocel'ova 2, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 39 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 33 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžsk 56/2018 z 24. apríla 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 23 Sa 68/2017 z 18. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 39 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 33 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) uverejneného pod č. 416/1991 Zb. (ďalej len „dohovor č. 128“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžsk 56/2018 z 24. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Sa 68/2017 z 18. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ požiadal 26. júla 2013 o starobný dôchodok a Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) mu listom z 29. novembra 2013 oznámila, že *„nakoľko bol sťažovateľovi priznaný starobný dôchodok, nárok na ďalší starobný dôchodok mu nevznikol (nevznikne)“*. Jeho opakovanú žiadosť zo 6. februára 2014 už rozhodnutím č. 33081773100 z 11. apríla 2014 Sociálna poisťovňa opätovne zamietla. O opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 23 Sd 119/2014 z 8. septembra 2014 tak, že predmetné rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 So 156/2014 z 13. septembra 2016 tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V rozsudku najvyšší súd okrem iného uviedol, že *„je nesporné, že navrhovateľovi - sťažovateľovi bol starobný dôchodok priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb. Tento starobný dôchodok mu naďalej patrí a podľa zákona č. 114/1998 Z.z. sa považoval za výsluhový dôchodok a podľa zákona č. 328/2002 Z.z. sa za výsluhový dôchodok naďalej považuje. Výsluhový dôchodok podľa § 26 zákona č. 114/1998 Z.z. ani podľa § 38 zákona č. 328/2002 sťažovateľovi priznaný nebol.“*

3. Po vydaní rozsudku najvyššieho súdu bola vec postúpená Vojenskému úradu sociálneho zabezpečenia (ďalej len „úrad“), ktorý konanie zastavil rozhodnutím sp. zn. 65206003483900-15/2017 z 25. januára 2017, pretože v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa podstatne nezmenil. Podľa sťažovateľa úrad odignoroval

rozhodnutie najvyššieho súdu, jeho záväznosť, ako aj príslušnú legislatívu. Následne Ministerstvo obrany Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo obrany“) ako odvolací orgán odvolanie sťažovateľa zamietol rozhodnutím č. SELUZ-24-11-2/2017-OdSP.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu ministerstva obrany podal sťažovateľ žalobu, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol a potvrdil rozhodnutie ministerstva obrany. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorej predmetom *„bolo na základe uvedeného priznanie výsluhového dôchodku, avšak podľa odôvodnenia súdu, súd konal len ohľadom starobného dôchodku, ktorý podľa všetkých rozhodnutí a odôvodnení aj má priznaný. Ohľadom výsluhového dôchodku súd nekonal a mal.“*.

5. Sťažovateľ ďalej cituje z bodu 12 napadnutého rozsudku krajského súdu, s ktorým odôvodnením nesúhlasí a podľa neho krajský súd a neskôr ani najvyšší súd, ktorý sa stotožnil v konaní o kasačnej sťažnosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu, sa vôbec nezaoberali a nekonali o možnosti priznania súbehu dôchodkov. Sťažovateľ od roku 2014 žiada, aby nebol diskriminovaný a aby mu bol vyplácaný súbeh dôchodkov tak, ako to je v početných prípadoch (konkrétne príklady a tiež odchylnú judikatúru všeobecných súdov na podporu svojich argumentov však sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, v ústavnej sťažnosti neuvádza, pozn.).

6. Rozhodnutia všeobecných súdov sú podľa neho v rozpore *„s čl. 2 CSP a § 220 ods. 2 a ods. 3 CSP“* a nimi došlo k porušeniu *„ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov - zásad materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, a princípu predvídateľnosti práva. Súd sa vôbec nezaoberal a nepreskúmal to, čo bolo jeho povinnosťou, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe súdov a vôbec nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu... sp. zn. 1 So 156/2014. Aj zo stanoviska ministra práce, sociálnych vecí a rodiny SR z 22.11.2013 nie je problém v existencii a súbehu dvoch dávkových systémov.*

Sťažovateľovi podľa predmetných zákonov a rehabilitácie vznikol nárok na súbeh oboch dávkových systémov.“.

7. Opísaným postupom súdov došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 39 ods. 1, 2 a 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 14 dohovoru č. 128. Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho označené práva (bod 1) (ktoré ani v ústavnej sťažnosti riadne nepomenoval a bližšie nekonkretizoval, pozn.) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené boli. Okrem toho sa domáha zrušenia nezákonného napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj úhrady trov konania v konaní pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon

v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

13. Podľa čl. 39 ods. 2 ústavy primerané hmotné zabezpečenie v starobe sa vykonáva prostredníctvom priebežne financovaného dôchodkového systému a systému starobného dôchodkového sporenia. Štát podporuje dobrovoľné sporenie na dôchodok.

14. Podľa čl. 39 ods. 3 ústavy vek potrebný na vznik nároku na primerané hmotné zabezpečenie v starobe nesmie presiahnuť 64 rokov. Žena má právo na primerané zníženie maximálneho veku potrebného na vznik nároku na primerané hmotné zabezpečenie v starobe o a) šesť mesiacov, ak vychovala jedno dieťa, b) dvanásť mesiacov, ak vychovala dve deti, c) osemnásť mesiacov, ak vychovala tri a viac detí.

15. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti... rod alebo iné postavenie.

16. Podľa čl. 33 ods. 1 dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba súčasne nárok na rôzne invalidné, starobné alebo pozostalostné dávky, môžu sa tieto dávky krátiť za určených podmienok a v určenom rozsahu; chránená osoba dostane spolu aspoň toľko, koľko sú najvýhodnejšie dávky.

17. Podľa čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

18. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia označených práv (body 1, 12 až 17) podľa ústavy, dohovoru a dohovoru č. 128 napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodov uvedených najmä v bodoch 5 a 6. Ústavný súd v úvode konštatuje, že ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu je potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

19. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

20. Je nepochybné, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o tejto kasačnej sťažnosti v danom prípade nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o rozsudku krajského súdu, keďže kasačná

sťažnosť predstavuje účinný opravný prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k rozsudku krajského súdu.

21. Princíp subsidiarity nás poučuje, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o ústavnej sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

22 Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu

23. Predmetom ústavnej sťažnosti je tiež námietka porušenia označených práv (body 1, 12 až 17) podľa ústavy, dohovoru a dohovoru č. 128 napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodov uvedených v bodoch 5 a 6.

24. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly

zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

25. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde v tejto časti predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 39, § 43 a § 123) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy) (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

27. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľne a logicky odôvodnené.

28. Čo sa týka napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd najprv uvádza, že bez potreby priblíženia doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa je potrebné konštatovať, že sťažovateľ iba pokračuje v tej istej argumentácii, ktorú predniesol v konaní pred správnymi orgánmi (ministerstvom obrany), ako aj všeobecnými súdmi. Po preskúmaní veci ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu je zjavne neopodstatnená. O zjavnej

neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06).

29. Ústavný súd najprv z napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý predchádzal rozsudku najvyššieho súdu, zistil, že predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva obrany o nároku sťažovateľa o priznanie starobného dôchodku od 17. decembra 2011. K tomu krajský súd v bode 12 i k námietkam žalobcu, ktoré predniesol aj pred správny orgánom, uviedol: *„Vo veci nie je sporné, že žalobcovi, ako vojakovi z povolania, vznikol nárok na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb., ktorý mu bol priznaný Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia podľa § 116 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 4 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov rozhodnutím č. VUSZ č. 34839/2 zo dňa 09. 10. 1995. Žalobcovi bola zhodnotená doba služobného i pracovného pomeru, doba štúdia, celkove 44 rokov dôchodkového poistenia. Po vzniku nároku na starobný dôchodok navrhovateľ už dôchodkovo poistený nebol.*

Pred 01. 05. 1998 boli podmienky nároku vojakov z povolania na starobný dôchodok upravené v piatej časti zákona č. 100/1988 Zb. (§ 132 a § 133).

Od 01. 05. 1998 sa starobný dôchodok žalobcu považuje za výsluhový dôchodok, nakoľko v zmysle § 91 ods. 1 zákona č. 114/1998 Z.z. sa starobné dôchodky z I. kategórie funkcií, na ktoré vznikol nárok podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, t.j. k 01. 05. 1998, sa považujú za výsluhové dôchodky podľa zákona č. 114/1998 Z.z.

Dňom 01. 07. 2002 nadobudol účinnosť zákon č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a podľa § 105 ods. 4 citovaného zákona, starobné dôchodky profesionálnych vojakov, ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na

ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa od účinnosti tohto zákona považujú za výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak sú k tomuto dňu vyplácané Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia.

Pokiaľ zákonodarca vo vyššie citovanom ustanovení uviedol, že starobné dôchodky sa za určených podmienok považujú za výsluhové dôchodky podľa zákona č. 328/2002 Z.z., je zrejmé, že tieto starobné dôchodky sa za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z.z. sa považujú. Tento záver vyplýva tak z rozdielnych podmienok vzniku nároku na výsluhový dôchodok a nároku na starobný dôchodok, ako aj z rozdielneho spôsobu výpočtu a výšky starobných dôchodkov priznaných podľa § 22 až § 24 v spojení s § 132 a §133 zákona č. 100/1988 Zb. a spôsobu výpočtu a výšky výsluhového dôchodku priznaného podľa § 28 zákona č. 114/1998 Z.z. a podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z.z. Rozlišovanie zákonodarca medzi výsluhovými dôchodkami priznanými podľa zákona č. 114/1998 Z.z. a zákona č. 328/2002 Z. z. a starobnými dôchodkami, priznanými podľa zákona č. 100/1988 Zb., ktoré sú za výsluhové dôchodky považované, vyplýva aj zo znenia zákona č. 471/2003 Z.z. o zvýšení výsluhových príspevkov a výsluhových dôchodkov zo sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov v roku 2003), Je nesporné, že žalobcovi bol priznaný starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb., tento zárobok mu naďalej patrí a za výsluhový dôchodok sa iba považuje. Vznik nároku na starobný dôchodok podľa zákona č. 100/1988 Zb. a jeho výplatu súčasne vylučuje možnosť vzniku nároku na ten istý druh dôchodku podľa neskoršieho zákona o sociálnom poistení. Vzhľadom na uvedené nemožno priznať žalobcovi ďalší starobný dôchodok podľa § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, pretože po priznaní starobného dôchodku v r. 1995 už dôchodkovo poistený nebol. Vzhľadom na vyššie uvedené je právne neprípustné, aby prvostupňový správny orgán žalovaného priznal navrhovateľovi ďalší starobný dôchodok, keď už tento mu bol raz priznaný Vojenským úradom sociálneho zabezpečenia ako vecne príslušným orgánom podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. Žalovaný správny orgán nepochybil, keď rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania ako vecne správne potvrdil.“

30. Najvyšší súd následne v rozsudku opísal tiež právny a skutkový stav zistený úradom a ministerstvom obrany, ako aj závery formulované krajským súdom, námietky

sťažovateľa v kasačnej sťažnosti a napokon svoje konkrétne závery zhrnul do bodov 26 až 34, keď v nich odpovedal primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom na argumenty sťažovateľa prednesené v kasačnej sťažnosti. Ústavný súd nebude z týchto záverov podrobne citovať, pretože ide o obsiahle odôvodnenie, ktoré sťažovateľ dobre pozná. Aj napriek tomu však upriamuje pozornosť v podstatnom na body 28 až 31, kde najvyšší súd uviedol: „...*V danom prípade kasačný súd z obsahu spisu zistil, že u sťažovateľa nedošlo k poisteniu v dvoch samostatných systémoch dôchodkového poistenia, a teda nedošlo k súbehu poistenia z osobitného a všeobecného systému sociálneho zabezpečenia. Sťažovateľ po tom, ako mu bol priznaný starobný dôchodok od septembra 1995 z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, nevykonával žiadnu činnosť, na základe ktorej by v jeho prípade dochádzalo k odvodom dôchodkového poistenia do akéhokoľvek systému sociálneho zabezpečenia, a teda nedošlo k zmene skutkového stavu.*

... Sťažovateľovi bol priznaný starobný dôchodok vojaka z povolania podľa § 132 zákona č. 100/1988 Zb. Účinnosťou zákona č. 114/1998 Zb. od 01.05.1998 sa starobné dôchodky vojakov z povolania označujú pojmom výsluhové dôchodky, pričom sa jedná o totožný druh dávky sociálneho zabezpečenia. K zmene označovania predmetnej dávky došlo najmä z dôvodu rozlíšenia druhu starobného dôchodku z dôvodu rozdielnosti spôsobu výpočtu a výšky starobných dôchodkov podľa meniacej sa právnej úpravy.

... V čase podania prvej žiadosti o starobný dôchodok v roku 1995 bol, ako už bolo vyššie uvedené, sťažovateľovi priznaný starobný dôchodok, podľa vtedy účinného právneho predpisu. Ten istý druh dávky sociálneho zabezpečenia, či už označený ako starobný dôchodok alebo výsluhový dôchodok, mu už bez zmeny skutkových okolností nemohol byť duplicitne priznaný, a preto Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia rozhodol v súlade so zákonom, keď konanie o opätovnej žiadosti žalobcu zo dňa 06.02.2014 zastavil ...

... Krajský súd Nitre vo svojom rozsudku č. k. 23Sa/68/2017-71 zo dňa 18. decembra 2017 dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil správnosť postupu žalovaného a orgánu verejnej správy prvého stupňa. Kasačný súd zároveň z rozsudku Najvyššieho súdu... č. k. 1 So/156/2014 zo dňa 13. decembra 2016 nezistil, že by Vojenskému úradu dôchodkového zabezpečenia nariadil opätovne priznať starobný alebo výsluhový dôchodok.

... v čase účinnosti zákona č. 114/1998 Zb. a zákona č. 328/2002 Z. z. neboli z jeho strany splnené podmienky na uplatnenie nároku na výsluhový dôchodok podľa predmetných právnych predpisov.“

31. Vychádzajúc z uvedených odôvodnení, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (aj v spojení s rozsudkom krajského súdu), ktoré bral ústavný súd ako jeden celok. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, a úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi.

32. Argumenty sťažovateľa nepreukázali príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a jeho právami, ktorých porušenie namieta (pozri bod 12 až 17), preto vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu